

TÁN ISTEN UJJA.

Elektromosság

Nélkül már semmi sincs, figyelj a láng-betűket:
A megfakult eget vidáman ostromozzák
S aztán a fáradt fellegekbe tűnnek.

Nincs már dívatja

A csillagnak, nagyon kopott lett és oly únt már,
De villanyos-körtékkel villogón kirakva,
Világosabb az éj a nappalunknál.

Villany, titokból

Születélt és titokba hamvadsz vissza újra,
Nem látta senki még, a drótokon ki tombol:
Talán a vég, talán az Isten újja.

Talán a vég, mely

Mostan kezdődik piros színekbe gyúlva bátran,
Hogy zárt pályádon futkossál, kerengj és égj el
A dróton táncoló villany-halálban.

Tán Isten újja,

Ki lényt rakott vakond-szemünkbe s bút kavart ránk,
Hogy este mindég újabb fényeket kigyújtva
Reggel meghaljunk, mint a nyugtalan láng.

(Páris.)

HORVÁTH BÉLA.